

Epifanies

Xavier Jové Massana

Pròleg de Francesc Parcerisas

TRÍPODE

Editorial Trípod

POESIA

Títol: *Epifanies*

Primera edició: agost de 2022

© Xavier Jové Massana

© Pròleg de Francesc Parcerisas

© D'aquesta edició: Edicions Trípod, SL

Carrer Aribau, 114, entl. 4a. Barcelona, 08036

www.tripode.cat

Instagram: www.instagram.com/editorialtripode/

Facebook: www.facebook.com/TripodeEditorial/

Twitter: www.twitter.com/Ed_Tripode

Disseny i maquetació: Elma Presas

Correcció: Helena Batlle

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-125012-9-2

Dipòsit legal: B 14002-2022

L'editor autoritza la reproducció d'aquest llibre, totalment o parcial, per qualsevol mitjà, actual o futur, sempre que sigui per a ús personal i no amb finalitats comercials.

ÍNDIX

PRÒLEG	9
ESTIU	17
La relectura	19
L'abocador incontrolat	20
El castell de sorra	22
La competició	23
El cementiri de rulots	25
La rememrança	26
La bibliofília	27
La petita ciutat	28
Les aspiracions	30
La ubicació	31
El retorn	34
El viatge	35
La inspiració	36
La germanística	37
TARDOR	39
L'enciclopèdia	41
La segona oportunitat	43
La incomprensió	45
El tren que no s'atura	47
El pacte	49
La radicació	51
El canvi d'hora	52
L'ociositat	53
Les cicatrius	54
El paisatge	55

ESTIU

LA RELECTURA

Res no en queda ja d'aquell tu
que va llegir un dia aquestes planes:
elles són al capdavall el darrer vestigi
d'un lector apassionat que llavors eres.
No vas deixar entre aquests fulls
cap empremta, ni punt ni escoli
ni senyal: ells en canvi
s'havien gravat profundament en tu.
I ara de sobte ho has entès,
amb una dolorosa transparència,
amb una tristor despullada i lúcida:
no has viscut
més enllà d'aquestes pàgines.
La teva vida ha estat només una espera
per elles encesa, per elles avivada
i sostinguda.
Són, en realitat,
el teu millor, el teu únic record.

L'ABOCADOR INCONTROLAT

Tots busquem una forma.
A Occident, ja hem deixat anar
la veritat en fuga.
Ara perseguim la bellesa plàcida
només com si fos un pacte.
El passeig de l'esperit,
el cultiu ecològic dels sentits,
l'excursió entre pins que ens tonifica.
La deixalla inesperada i violenta
és el retorn a l'ètica,
a la recerca moral.
Les preguntes són allà,
desafiants, ineludibles.
Un caos sense desxifrar:
bidets asclats, caps de nina,
rajoles malignes, llaunes rovellades,
matallassos refractaris a qualsevol repòs.
La runa com a interrogant.
La contemplació del que és
precisament perquè és negat,

no és previst, no es considera.
L'absorta incomprensió
sense fugida estètica.

EL CASTELL DE SORRA

Només el goig que accepta que és efímer
perviu, perquè no vol combatre el temps.

Només les il·lusions edificades
per a l'alegre instant que fuig perduren
resistint les onades de l'oblit.

A penes en present són conjugats
els fets que ens fan feliços, ja que sempre
ens cal triar entre l'ara i la memòria,
entre l'amor i el seu record terrós.

LA COMPETICIÓ

A la vora del camí,
en un bosc de silenci,
sobre les fulles de tons escampats,
entre la molsa humida, els troncs
caiguts i les falgueres tendres,
m'assec.

M'aturo a sentir el trajecte
i a ignorar-ne el destí.

Em crida el so inaudible
d'aquesta quietud feraç.

A d'altres dono la paraula,
l'ambició de dir, el mot
espuri que esdevé rendible,
el verb llampant i prematur.

Aquí jo hi veig amb claredat.

Aquí el sentit respira i calla.

El misteri de la significació
esclata i creix sense dir res.

Una muda fertilitat
que amara el pols i ofega els ulls.

Una consciència de vida
i de llenguatge.

Tot això mentre resto
immòbil en la fresca i fonda vall,
i contemplo els corredors
que van passant en marxa presta,
ben equipats, fent soroll a cada pas,
cap a la meta.

EL CEMENTIRI DE RULOTS

En aquest descampat un trist eixam
de somnis bruts, abandonats fa temps,
s'afileren estèrilment. Aquí
hi regna un desconsol recte i metòdic,
un ordre en el naufragi i en la mort.
Petites utopies transportables
ja per sempre aturades en un erm
polsegós. No hi ha verd enlloc, ni aigua,
ni rialles d'infants, ni oberts camins,
ni paisatges que esperin una nova
mirada. Són destins aventurers
els que ara han ancorat entre l'oblit?
És així com s'acaba tot periple?
Uns gossos malcarats, potser tricèfals,
guarden aquesta tomba d'il·lusions.
Només els acompanya un visitant.
Vora les rodes d'un remolc estàtic,
enmig de llaunes i d'ampolles buides,
gaudeix de l'ombra un rodamon embriac
que desafia qualsevol record
d'amors, de joventut i de viatges.